विधेम चास्यै नमसा सह त्वया यस्यां स्वतेजो ऽग्निमिवारणावधाः ॥ ४१ ॥

कः श्रद्दधीतान्यतमस्तव प्रभो रसां गताया भुव उद्विवर्हणं ।

न विस्मयो ऽसौ त्वयि विश्वविस्मये यो मायया इदं ससृजे ऽतिविस्मयं ॥ ४२ ॥

विधुन्वता वेदमयं निजं वपुर्जनस्तपःसत्यनिवासिनो वयं ।

सटाशिखोद्धूतशिवाम्बुबिन्दुभिर्विमृज्यमाना भृशमीश पाविताः ॥ ४३ ॥

स वै वत भ्रष्टमतिस्तवैषते यः कर्मणां पारमपारकर्मणः ।

यद्योगमायागुणयोगमोहितं विश्वं समस्तं भगवन् विधेहि शं ॥ ४४ ॥

मैत्रेय उवाच ॥ इत्युपस्तूयमानस्तैर्मुनिभिर्ब्रह्मवादिभिः ।

सलिले स्वखुराक्रान्त उपाधत्ताविताविनिं ॥ ४५ ॥

स इत्थं भगवानुर्वीं विष्वक्सेनः प्रजापतिः ।

रसाया लीलयोन्नीतामप्सु न्यस्य ययौ हरिः ॥ ४६ ॥

य एवमेतां हरिमेधसो हरेः कथां सुभद्रां कथनीयमायिनः ।

शृणवीत भक्त्या श्रवयेत वोशतीं जनार्दनो ऽस्याशु हृदि प्रसीदति ॥ ४७ ॥

तस्मिन् प्रसन्ने सकलाशिषां प्रभौ किं दुर्लभं ताभिरलं लवात्मभिः ।

अनन्यदृष्ट्या भजतां गुहाशयः स्वयं विधत्ते स्वगतिं परः परां ॥ ४८ ॥

को नाम लोके पुरुषार्थसारवित् पुराकथानां भगवत्कथासुधां ।

आपीय कर्णाञ्जलिभिर्भवापहामहो विरज्येत विना नरेतरं ॥ ४९ ॥

इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां वैयासिक्यां
तृतीयस्कन्धे विदुरमैत्रेयसंवादे पृथिव्युद्धरणं नाम
त्रयोदशो ऽध्यायः ॥